

16. Sep. 1843

FACTS

Date:

16. Sep. 1843

Page number:

Dagbog A, side 148-150

TRANSCRIPTION

16 September.

Endnu engang vender Tanken tilbage til hende¹ – og det vil den tit – Hvad jeg har skrevet om hende forekommer mig svagt og daarligt, min Følelse for hende var dog stærkere og renere, den kunde ikke flyde gjennem min Pen. Nu synes det mig som om jeg saae min Stilling klarere: hvad der paahviler mig med Hensyn paa Moder og mig selv som Maler; i begge Henseender er det fornødent at jeg samler mine Tanker til mit Arbeid. Hun maa have bemærket den Magt, hun udøvede over mig, men hun besvarede aldrig min Kjærlighed. [overstreget: Det er altsaa ingen Forpligtelse for mig(?)] Hun lider intet! jeg trækker mig tilbage, mens jeg kan, stiller mig i et slet Lys for hende, jeg helst af Alle vilde tækkes – saa er den Drøm forbi. – Det forekommer mig nu tungt; men et retskaffent Liv vil maaskee dog i hendes Øine afvaske den Plet herved er kommet paa min Karakter. Jeg kan ikke handle anderledes. Saa far hen! ogsaa Du, deilige Drøm, til de andre – Lad dette blive de •149• sidste Ord om hende. Du gode Pige! døm mig ikke haardt! sæt Dig i min Stilling – i mine Familieforhold – forestil Dig den Ængstelse, det maa give Sindet, naar man føler Svaghed istedetfor Kraft til at virke i sit Kald. Jeg havde tænkt det anderledes, jeg troede der var Harmoni imellem vore Sjæle, og, at det kun var ydre Forhold som traadte forstyrrende imellem os; men aldrig tydede noget Ord af Din Mund paa, at Du havde Godhed for mig. Nu staaer jeg fattig og indseer for silde: at jeg har taget fejl – een bitter Erfaring mere, det er [overstreget: Lønnen] Frugten af en Følelse, jeg i al Stilhed og Uskyldighed har næret Aar igjennem; den blev forsmaaet, og jeg [ulæselig overstregning] – – lad mig ikke blive bitter – og jeg – er atter fri. Det lyder koldt. Underligt nok, at jeg netop i Sommer, da jeg vaktes af denne salige Drøm, skulde tabe Ringen, hvortil jeg altid knyttede Mindet om denne elskelige Pige; det var den 16 Juny, jeg badede mig i Stranden ved Helene Kilde, og allerede ude i Vandet savnede jeg den. Endnu kan jeg i enkelte Øieblikke synes, at jeg pleier at bære den, og føle en Fornemmelse, som om det var første Gang jeg mærkede den var borte. Jeg holdt saa meget af den simple Messingring, og Fin- •150• geren vil ikke vænne sig til Savnet af den. Herlige Pige! lev da vel! og naar Mindet om mig imellem opstaar i Deres uskyldige Sjæl, da viis det ikke ukjærligt bort; jeg meente det ærligt med Dem, og den Overbeviisning, at vi ikke passe for hinanden, falder mig tung at holde fast ved. Vore Veie ville vel blive meget forskellige – aldrig, troer jeg, har jeg været Dem byrdefuld, og, aldrig, haaber jeg, at blive det; i lang Afstand skal jeg vogte paa Deres Liv og glæde mig ved Deres Lykke –.

Og nu, dyrebare Moder!² er jeg atter Din med Liv og Sjæl – Gud skjænke mig Evne til at glæde og gavne Dig, Du Velsignede!

Saaledes endtes min eneste Kjærlighed!

¹ Louise Neergaard (1816-1895).

² Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

16 September.

Endnu engang vendes Tanken tilbage til hende -
og det vil den tit — Alsdan jeg har skrevet om hende
forekommer mig snart og daarligh, min Fælelse
for hende var dog stærkere og renere, den kunde ikke
flyde gennem min Ben. Nu synes det mig som
om jeg saae min Stilling klarere: hvad der særhi-
ler mig med blensigge fine Maler og mig selv
som Maler; i begge Blensendee er det fornø-
dent at jeg samler mine Tanker til mit Arbeid.
Jeg har nu haelt bemærket den Magt, som endende
over mig, men som besvarede aldrig min Hjælpe-
lid. ~~Det er en altsammen~~ ~~Altsammen~~ ~~Altsammen~~ ~~Altsammen~~
Jeg har lidet intet! jeg trækker mig tilbage, mens jeg
kan, stiller mig i et øst Rys for hende, jeg helst
af Alle vilde takkes — saa er den Drøm forbi. —
Det forekommer mig en tungt, men et net skaffet
der vil maaskee dog i hendes Fine afsætte den Stet
bevæet er kommet paa min Karaktere. Jeg kan
ikke handle anderledes. Saa for hen! ogsaa du,
sindige Drøm, til de andre — lad dette blive de

149

sist Ord om hende. Du gode Pige! Læn mig ikke haardt!
 set Dig i min Stilling - i mine Familieferhold - for-
 stil Dig den Angst, det man giver Lendet, naar man
 følger Længsel i stedet for Kraft til at vinke i sit Kald.
 Jeg havde tænkt det anderledes, jeg troede du var Klæmo-
 re i mellem vore Spole, og at det ikke var i det Forhold
 som traadte forstørende imellem os; men altsig tydede
 noget Ord af Din Mund paa, at Du havde Gædke for
 mig. Nu staaer jeg fattig og indseer for sig selv: at jeg har
 taget fejl - ~~en~~ bitter Lefaring mere, det er ~~Altsammen~~ Torg.
 Den af en Fælelse, jeg - al Stillehed og Uskyldighed har været
 Aarsag; den blev forsmædet, og jeg ~~helt og aldeles~~
~~helt~~ - lad mig ikke blive bitter - og jeg - or atter
 fri. Det lyder kaldt. Underligt nok, at jeg netop i Som-
 mer, da jeg vaktes af denne salige Drøm, skulde tage
 Ringen, hvilket jeg altid knyttede Minde om den eneste
 lige Pige, det var den 16 Junij, jeg havde mig i Stran-
 den ved Alene Møde, og allerede inde i Værelset sam-
 med jeg den. Endnu kan jeg i enkelt Øieblikke sige,
 at jeg pleier at høre den, og føle en Fornærmelse,
 som om det var første Gang jeg mærkede den var borte.
 Jeg kaldt saa meget af den simple Messingring, og Fin-

given vil ikke vænne sig til Særhed af den.
 kærelige Børn! lev da vel! og vær Miindet
 om mig imellem opstaaer i Deres indsigtsfulde
 Sjæl, da vi's det ikke indlysende borte; jeg mente
 det derligt med Dem, og den Overbeviisning, at
 vi ikke passe for hinanden, falder mig tungt at
 holde fast ved. Vore Niis vilde vel blive meget for-
 skjellige — aldrig, trues jeg, har jeg været den lige-
 befild, og, aldrig, haaber jeg, at blive det; i lang
 Afstand skal jeg rofte paa Deres Liv og glæde
 mig ved Deres Lykke —

Og nu, kjære Moder! er jeg atter Din med
 Liv og Sjæl — Gud skjenke mig Løse til at
 glæde og gavne Dig, Din Velsignelse!

I alder omfatter min ærest Kjærlighed!

19 Sept 73.

af Oehlenschlägers „Lærestes“

Læstene.

Og Du kaldes Elsker Læstene?

Aristophanes

Ja — den fortvivlede — som ei gjengjældes,
 Den som nær sig ei nogen Mand. — Lad Jorden,
 Lad Elementerne bekæmpe den, —